

De bediening van de verzoening

‘En alles is uit God, Die ons met Zichzelf heeft verzoend door Christus en ons de bediening van de verzoening heeft gegeven, namelijk dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend was, terwijl Hij hun overtredingen hun niet toerekende en in ons het woord van de verzoening legde. Wij zijn dan gezanten voor Christus, terwijl God als het ware door ons maant. Wij bidden voor Christus: Laat u met God verzoenen. Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem.’

2 Korinthiërs 5:18-21

Want wij weten

Twee Korinthiërs 5 is een belangrijk geïnspireerd hoofdstuk. We gaan de laatste verzen ervan bestuderen, maar eerst kijken we naar de belangrijke punten in de loop van het hoofdstuk.

In de eerste plaats de zin waar het hoofdstuk mee begint: ‘Wij weten’. Dat is de taal van de christelijke zekerheid. Niet: ‘wij hopen’. Ook niet: ‘wij vrezen’, of ‘wij twijfelen’. Dat drukt niet de zekerheid en kalme verzekering uit die we als kind van God hebben, zelfs het zwakste. Helaas, weinig gelovigen hebben echt deze zekerheid, de kalme verzekering van de behoudenis. Sommigen vinden dat het verwaand is om te zeggen: ‘wij weten’. Zij schijnen te denken dat twijfel en vrees

de juiste houding is van de ziel. Dat het onmogelijk is om zeker te zijn; dat we hooguit een vage hoop kunnen hebben dat we in de hemel komen, als we sterven.

Als onze zekerheid berust op iets van onszelf, dan is het dwaas om deze zekerheid te koesteren, dan is onze hoop vaag. Maar dat is niet zo. De basis van onze zekerheid ligt buiten onszelf, alleen in het Woord van God. Dit maakt het juist eenvoudig. Ik ben er zeker van omdat Gods Woord waar is. Een schaduw van onzekerheid van mijn kant bewijst dat Gods Woord geen gezag heeft of zekerheid biedt. Nee, de christen rust in de trouw van God. Als je twijfelt aan God, betwijfel je ook of Zijn Woord waar is.

Dit kunnen we eenvoudig begrijpen door onze omgang met elkaar. Als iemand iets tegen mij zegt en ik twijfel daaraan zonder dat ik mijn gevoel uitspreek, twijfel ik aan zijn geloofwaardigheid. Is hij betrouwbaar, dan hoef ik niet te twijfelen. Mijn zekerheid is verbonden met zijn geloofwaardigheid. Heeft hij gezag, dan kan ik berusten in de zaak. We kunnen een getuigenis over iemand aannemen en daarop vertrouwen op gezag van een betrouwbare getuige. 'Als wij het getuigenis van de mensen aannemen, het getuigenis van God is groter' (1 Joh. 5:9). 'Maar omdat Ik de waarheid zeg, gelooft u Mij niet?' (Joh. 8:45). Hij doet een beroep op de waarheid en verwacht dat Hij op grond daarvan geloofd zal worden.

Het is een belangrijk beginsel. We zijn sterk geneigd om in onszelf de basis van de zekerheid te zoeken. Om te bouwen op tegenwoordige gevoelens, ervaringen en oefeningen, of die uit het verleden. We zien terug op een bijzondere weg, die we gegaan zijn, of naar bepaalde indrukken en overtuigingen in de eigen gedachten. We zoeken daarin een basis voor vertrouwen en een waarborg voor ons geloof. Dit helpt niets. Het is onmogelijk om op deze manier vrede en kalmte te vinden. Gevoelens, hoe waar en echt ze ook zijn, veranderen en verdwijnen. Ervaringen, hoe reëel ook, kunnen gebrekkig blijken te zijn. Indrukken en overtuigingen kunnen verkeerd zijn. Daarin is geen vaste grond voor zekerheid te vinden. Alleen in het Woord van God vinden we die; alleen in het onveranderlijke en eeuwige Woord van God, dat voor eeuwig gevestigd is in de hemel (Ps. 119:89). God laat daarin Zijn heerlijke Naam en Zijn standvastigheid zien en dat alleen geeft vrede aan de ziel en zekerheid voor het gemoed.

Omdat God in Zijn genade ons Zijn Heilige Geest gegeven heeft, kunnen we Zijn Woord lezen en erop vertrouwen. Maar het is Zijn Woord en dat Woord alleen is de grond voor alle zekerheid als christenen. Het is de ware basis en heeft gezag voor ons als christen in de praktijk van ons leven en de keuzes die we moeten maken. Wij kunnen dat eenvoudig aannemen.

We kunnen alleen zeggen: 'wij weten', als we Gods Woord aannemen als de enige grond van ons persoonlijk houvast. Het heeft geen zin om te steunen op menselijk gezag. Veel van ons hebben slechte ervaringen met het steunen op menselijke bevelen en leer. Dat eindigt altijd in teleurstelling en verwarring. Op het zand van menselijk gezag bouwt men geen huis. Alleen op de rots van Gods eeuwige waarheid, die blijft voor eeuwig. Gods Woord deelt zijn standvastigheid mee aan de ziel die daarop leunt. 'Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostbare hoeksteen, die vast gegrondvest is. Wie gelooft, zal zich niet weghaasten' (Jes. 28:16).

Geen menselijke wijsheid

Zoals de basis is, zo is ook het geloof dat daarop gebouwd is. Het is belangrijk om te proberen gelovigen op te bouwen alleen op de grondslag van Gods kostbare Woord. Let op de zorg van Paulus in deze zaak. 'En toen ik bij u kwam, broeders, kwam ik niet met uitnemendheid van woorden of wijsheid u het getuigenis van God verkondigen. Want ik had mij voorgenomen niets onder u te weten dan Christus, en Die gekruisigd. En ik was bij u in zwakheid, in vrees en in veel beven; en mijn woord en mijn prediking bestond niet in overredende woorden van wijsheid, maar in betoon van de Geest en van kracht, opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid van mensen, maar in de kracht van God' (1 Kor. 2:1-5).

Wat een voorbeeld voor alle predikers en leraars. Paulus verkondigt het getuigenis van God, niets meer en niets minder. Niets anders. En dat niet alleen, hij geeft dat getuigenis op zo'n manier dat hij de gelovigen rechtstreeks met God in verbinding brengt. Paulus wil niet dat de Korinthiërs op hem bouwen. Nee, het idee alleen al maakt hem angstig. Paulus ziet dat hij hen zeer tekort doet als hij, op wat voor manier dan ook, tussen hen en de ware Bron van alle vertrouwen en gezag gaat staan. Als hij ze leert op hem te bouwen, berooft hij ze van God. Dat is een grote fout. Geen wonder dat hij bij hen in zwakheid, vrees en veel beven was. De gelovigen in Korinthe waren blijkbaar geneigd menselijke leiders te volgen en zo de werkelijkheid van persoonlijke gemeenschap met en afhankelijkheid van God te missen. Daarom beperkt Paulus zich tot het getuigenis van God. Hij geeft hun alleen wat hijzelf van de Heer ontvangen heeft (zie 1 Kor. 11:23; 15:3), zodat het zuivere woord onderweg vanuit de bron niet veranderd of gekleurd wordt door zijn eigen gedachten erover.

In 1 Thessalonicenzen 2:13 lezen we hetzelfde: 'En daarom ook danken wij God onophoudelijk, dat u, toen u van ons het woord van de prediking van God hebt

ontvangen, het hebt aangenomen niet als een woord van mensen, maar, zoals het waarlijk is, als Gods woord, dat ook werkt in u die gelooft.’ Als hij zichzelf zou zoeken, dan zou hij blij zijn invloed op de Thessalonicenzen te krijgen en ze aan zich te verbinden, zodat ze op hem steunen. Nee, hij verheugt zich erop om hen in directe verbinding met God Zelf te zien als hij hen ontmoet. Als de ziel niet in levende verbinding met God staat, is er in werkelijkheid niets gebeurd. Deze verbinding is altijd het gevolg van ware dienst en het doel van de ware dienstknecht.

Als we mensen volgen en aannemen wat zij zeggen, omdat zij het zijn die het zeggen, of predikers volgen vanwege hun stijl of manier van doen of omdat ze zo heilig, afgezonderd en toegewijd zijn, loopt het op niets uit. Menselijke banden breken gauw. Het geloof dat steunt op wijsheid van mensen, is hol en niets waard. Niets is blijvend dan alleen dat geloof dat rust op het getuigenis en in de kracht van de enige ware God. De vijand probeert de zielen weg te leiden van Christus, van God en van de Schrift. Hij probeert ze te laten bouwen op iets wat geen waarheid is. Het geeft niet wat het is, als het maar niet Christus is. Het kan van alles zijn: verstand, overleveringen, godsdienst, menselijk priesterschap, vleselijke vroomheid, heiligheid in het vlees, sektegeest, zedelijkheid, goede werken, dienst, menselijke invloed, bescherming, filantropie. Dus alles, behalve Christus. De vijand wil geen levend geloof in de levende God Zelf, dat gebaseerd is op Zijn Woord.

Als gelovige moet je duidelijk weten op welke grond je staat. Je moet kunnen zeggen: ‘ik weet’, en niet ‘ik hoop’. Je moet zekerheid hebben. ‘Want wij weten, dat als onze aardse tent waarin wij wonen, afgebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, een eeuwig huis, in de hemelen’ (2 Kor. 5:1).

Dat is de taal van het geloof, van een christen. Rustig, duidelijk en zeker, want alles is van God. Het ‘als’ heeft betrekking op het aardse huis. Dat kan verdwijnen, tot stof vergaan. Alles hier op aarde draagt het stempel van de dood. Het verandert of gaat voorbij. Maar het Woord van God blijft tot in eeuwigheid; en het geloof dat daarop gebaseerd is en rust geeft, heeft deel aan die eeuwige standvastigheid. Het stelt iemand in staat te zeggen: ‘Ik weet wat ik heb’. Alleen het geloof kan dit zeggen. Het verstand komt niet verder dan: ‘Ik twijfel’. Het bijgeloof: ‘Ik vrees.’ Het geloof zegt: Ik weet en ben verzekerd.

Een ontrouwe leraar zei tegen een stervende vrouw, die hij met verkeerde redeneringen had beziggehouden: ‘Houd vast Marie’. Maar zij antwoordde: ‘Ik kan niet vasthouden, want je hebt ons nooit iets gegeven om vast te houden’. Hij

had haar twijfel gepredikt, maar niets om te geloven. En in haar laatste ogenblikken was de ontrouw haar niet tot steun.

Hoe anders is het met een gelovige die eenvoudig en nederig op de rots staat van de Heilige Schrift. Die kan rustig zeggen met de woorden van 2 Timotheüs 4:6-8: 'Want ik word al als drankoffer uitgegoten en de tijd van mijn heengaan is aangebroken. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden. Overigens is voor mij de kroon van de gerechtigheid weggelegd, die de Heer, de rechtvaardige Rechter, mij in die dag zal geven; en niet alleen mij, maar ook allen die zijn verschijning hebben liefgehad'.

Wij zuchten

Het lijkt moeilijk om de kalme zekerheid van 2 Korinthiërs 5:1 samen te lezen met het zuchten van vers 2. Dat probleem verdwijnt, als we de reden van dit zuchten horen. 'Immers, in deze tent zuchten wij, terwijl wij vurig verlangen met onze woning die uit de hemel is, overkleed te worden; als wij namelijk, hoewel bekleed, niet naakt bevonden worden. Immers, wij die in deze tent zijn, zuchten bezwaard, omdat wij niet ontkleed maar overkleed willen worden, opdat het sterfelijke door het leven verslonden wordt'. De zekerheid dat we een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, doet ons zuchten van verlangen om dat te bezitten. Dit is geen zuchten door twijfel en onzekerheid of het gewicht van onze schuld. Paulus zucht niet, omdat hij niet aan de begeerte van zijn vlees kan voldoen of omdat hij niet genoeg aardse bezittingen heeft. Nee, hij verlangt naar de hemelse woning; de goddelijke, de werkelijke, de eeuwige. Hij voelt de last van de schamele, afbrokkelende tent, die het enige is dat hem nog bindt aan deze aarde. Het voelt als een blok aan zijn been, dat hij graag kwijt wil.

Als hij ook maar een beetje twijfelde over die hemelse woning, was het niet nodig daarover te zuchten. Mensen willen pas hun lichaam kwijt, als ze er zeker van zijn dat ze een betere versie krijgen. Zij willen het tegenwoordige leven vasthouden en sidderen voor de gedachte aan de toekomst, die donker en onzeker is. Zij zuchten bij de gedachte om dit lichaam te moeten verlaten. Paulus zucht, omdat hij nog in dit lichaam is. Wat een verschil. De Schrift spreekt nooit over een ware gelovige die zucht onder zonde, schuld, twijfel of vrees, of die zucht naar rijkdom of genot van deze wereld. Helaas zuchten wij soms uit onwetendheid van onze ware positie in een opgestane Christus en ons deel in de hemel. Paulus voelt de last van de aardse tent en verlangt vurig om die af te leggen en bekleed te worden met zijn hemelse woning.

Er is een verband tussen 'wij weten', en 'wij zuchten'. Als we niet zeker zijn van onze woning in de hemel, dan willen wij ons aardse huis zolang mogelijk vasthouden. Dat zien we om ons heen. De mensen hangen aan het leven; zijn bang voor de toekomst, die voor hen duister en donker is. Zij willen van God en Zijn Woord niet weten en hebben de rustgevende kracht van Zijn liefde nooit ervaren. Zij zien Hem als een boze Rechter, in plaats van als de Vriend van zondaars, een rechtvaardig God en Heiland, Die rechtvaardig verklaart.

Maar een christen kan zeggen: 'Ik heb een huis in de hemel'. Vrij van zonde en verdriet; een gebouw door eeuwige liefde ontworpen en gebouwd voor mij. De trouwe Vaderhand heeft dit heerlijke verblijf gebouwd. Van eeuwigheid is het al de woonplaats van God. Het bloed van de Heiland heeft mij daar toegang gegeven. Hij is in de dood gegaan om mij eeuwige rust te schenken.

Als gelovigen verlangen wij ernaar vrij te zijn en overkleed te worden met een lichaam dat past bij onze nieuwe, eeuwige toestand. Een verheerlijkt lichaam, volmaakt vrij van alle sterfelijkheid. Als de Heer ons komt halen, zullen we in een ogenblik veranderd worden; en de gelovigen die gestorven zijn, zullen samen met ons opgenomen worden. Dan zal de dood verslonden worden tot overwinning en de sterfelijkheid zal verslonden worden door het leven. Dan zullen wij overkleed worden.

De onbeklede toestand is tijdelijk. We zullen niet meer gebonden zijn aan deze aarde; en bij Christus te zijn is verreweg het beste. De Heer Jezus wacht op die heerlijke vervulling en wij wachten met Hem. 'Want wij weten, dat de hele schepping tezamen zucht en tezamen in barensood is tot nu toe. En dat niet alleen, maar ook wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, ook wijzelf zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam. Want wij zijn behouden geworden in de hoop. Een hoop nu die men ziet, is geen hoop; want wie hoopt er op wat hij ziet? Maar als wij hopen op wat wij niet zien, dan verwachten wij het met volharding' (Rom. 8:22-25).

Dit is het antwoord op de vraag: 'Waarom zucht de gelovige?' Hij zucht met de schepping mee, omdat hij daarmee verbonden is door een lichaam dat zonde kent en dood; een lichaam van vernedering. Hij zucht om de treurige toestand die hij om zich heen ziet. Hij hoort het gejammer en geroep van smart en benauwdheid. Hij ziet onderdrukking, geweld, bederf, tweedracht, harteloze laagheid en zijn slachtoffers; de dorens en de distels. Hij ziet ook de verschillende verstorende krachten in de morele en politieke wereld. Hij merkt ziekte en ellende op, de roep van de armen en behoeftigen, de weduwe en de wees. Hij kan alleen maar een zucht opzenden en verlangen naar het ogenblik 'dat ook de schepping zelf zal

worden vrijgemaakt van de slavernij van de vergankelijkheid tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God.' Het is onmogelijk voor een christen niet te zuchten.

De gezegende Meester Zelf heeft gezocht: 'Toen Jezus haar dan zag wenen en de Joden die met haar waren meegekomen, zag wenen, werd Hij verontwaardigd in de geest en ontroerd; en Hij zei: Waar hebt u hem gelegd? Zij zeiden tot Hem: Heer, kom en zie. Jezus weende' (Joh. 11:33-35). Vanwaar die tranen? Hij is toch de Levensvorst, de Opwekker van de doden, de Overwinnaar van dood en graf? Hij zucht, omdat Hij meeleeft met degenen van wie Hij houdt en het hele gebeuren om Hem heen. Zijn zuchten komt uit de diepte van een volmaakt hart, dat de ware toestand van de mensen kent, met name de Joden. Hij ziet om Zich heen het resultaat van de zonde. Hij voelt medelijden met de mens, met Israël. 'In al hun benauwdheid was Hij benauwd' (Jes. 63:9); een Man van smarten en vertrouwd met ziekte. Hij geneest iemand en draagt in Zijn geest de werkelijkheid van wat Hij geneest. Hij geneest ziekte en smart niet op een makkelijke manier. Nee, als Mens handelt Hij naar de oneindige volmaaktheid van Zijn goddelijke natuur. Hij brengt het in Zijn Geest vóór God. Hij draagt het vrijwillig in genade, alsof het Hemzelf betreft.

Dit lezen we in Mattheüs 8:16-17 als volgt: 'Toen het nu avond was geworden, brachten zij tot Hem vele bezetenen, en Hij dreef de geesten uit met een woord en Hij genas alle lijdenden, opdat vervuld werd wat gesproken is door de profeet Jesaja, die zei: Hijzelf heeft onze zwakheden op Zich genomen en onze ziekten gedragen'.

Wij hebben geen idee wat de Heer in Zijn hart gevoeld heeft, toen Hij door deze verdrietige, zondige wereld ging. Wij beperken Zijn lijden vaak tot wat Hij op het kruis heeft ondergaan. Als wij niet in gedachten houden dat Hij God is en alles gezien en gevoeld heeft wat ons menselijk hart ziet en voelt, dan missen we veel. De Heere Jezus, de Overste Leidsman van onze behoudenis is door lijden volmaakt (Hebr. 2:10).

Er is onderscheid tussen het 'lijden van de dood' en 'het lijden van de Overste Leidsman van onze behoudenis'. Hij heeft voor ons de dood gesmaakt; en nadat Hij dat heeft gedaan, zien wij Hem met eer en heerlijkheid gekroond. Maar om vele zonen tot heerlijkheid te leiden, moest Hij door lijden volmaakt worden. Alle gelovigen weten dat er Eén gezeten is aan de rechterhand van de majesteit in de hoge, Die in deze wereld van zonde en ellende elke vorm van lijden heeft gedragen; elke beker van smart heeft gedronken die wij als mens hebben gekend. Hij zegt: 'Ú kent mijn smaad en mijn schaamte en mijn schande; allen die mij

benauwen, zijn U bekend. Smaad heeft mijn hart gebroken en ik ben zeer zwak; en ik heb gewacht op medeleven, maar het is er niet, op troosters, maar ik heb ze niet gevonden' (Ps. 69:20-21). Aangrijpend is dat. Maar dat onderwerp is hier nu niet aan de orde.

Waarom zucht de gelovige? Dit zuchten komt voort uit de goddelijke natuur die hij nu bezit, en daarom kan dat niet veroorzaakt worden door twijfel of vrees. Het kan ook niet komen door het onverzadigbare verlangen van zijn oude natuur of door ik-gerichte wensen. Maar het eeuwige leven door het geloof in Christus maakt dat hij zeker is van zijn huis in de hemel, dat niet met handen gemaakt is. Hij verlangt naar die onverwoestbare woning en hij zucht omdat hij nog verbonden is met deze eveneens zuchtende schepping, waarmee hij medelijden heeft.

Het onderpand van de Geest

We lezen het ook in 2 Korinthiërs 5: *'Hij nu die ons hiertoe heeft bereid, is God, die ons het onderpand van de Geest gegeven heeft. Daarom hebben wij altijd goede moed, en weten dat wij, zolang wij in het lichaam wonen, niet bij de Heer wonen (want wij wandelen door geloof, niet door aanschouwen); maar wij hebben goede moed en willen liever ons verblijven in het lichaam verlaten en bij de Heer inwonen'.*

Dat zijn twee hoofdwaarheden:

1. de gelovige is het werk van Gods handen;
2. God heeft hem het onderpand van de Geest gegeven.

Wonderlijke en heerlijke feiten! Die zijn onze belangstelling ten volle waard. Iedereen die eenvoudig en met zijn hart gelooft in de Heere Jezus is het werk van Gods handen. God heeft hem opnieuw geschapen in Christus Jezus. Er is geen enkele reden om eraan te twijfelen dat God hem aangenomen heeft, omdat God nooit aan Zijn eigen werk twijfelt. Hij twijfelt niet aan Zijn oude schepping en ook niet aan Zijn nieuwe. Wanneer God op Zijn werk ziet in Genesis, is het niet om het te veroordelen of in twijfel te trekken. Hij zegt dat het 'zeer goed' is en Hij geniet ervan. Zelfs in de zwakste gelovige ziet God het werk van Zijn eigen handen, en Hij zal Zijn eigen werk niet betwijfelen. God is een Rotssteen. De gelovige is Zijn volmaakte werk, en daarom heeft Hij hem verzegeld met de Heilige Geest.

Dezelfde waarheid staat in Efeziërs 2: 'Want wij zijn Gods maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, die God tevoren heeft bereid, opdat wij daarin

zouden wandelen'. Dat is een belangrijke goddelijke waarheid over wat een christen werkelijk is. Geen gevallen, verloren en schuldige zondaar meer, die zichzelf probeert te verbeteren tot iets wat geschikt is voor God; precies het omgekeerde. Het is God, Die in Zijn genade van een waardeloos en veroordeeld mens, een schuldige zondaar, een nieuwe schepping maakt door het werk van Christus.

God begint als het ware opnieuw. Hij plaatst de mens in Christus op een nieuwe grondslag. Ditmaal geen onschuldig wezen als gevolg van de schepping, maar een gerechtvaardigd mens in de opgestane Christus. Geen menselijke inspanning om de oude toestand van een mens te verbeteren, maar Gods nieuwe maaksel in een opgestane, ten hemel gevaren en verheerlijkte Christus. Niet het eigen kleed dat opgeknapt is door menselijke inspanning, maar Gods nieuwe kleed in de Persoon van Christus, Die in oneindige genade neergedaald is in het stof van de dood. Hij heeft voor ons het oordeel over de zonde ondergaan; de rechtvaardige toorn van God, Die de zonde haat. Hij is opgestaan uit de dood en door de heerlijkheid van de Vader het Hoofd van de nieuwe schepping geworden, het begin van de schepping van God (Openb. 3:14).

Als Christus het *begin* is van de schepping van God, moeten wij ook beginnen bij het begin. We kunnen presteren met oprechte en uiterste inspanning, beloften en besluiten, en proberen onze toestand te verbeteren en de dingen te veranderen. Dan zijn we al die tijd bezig met de oude schepping, die volledig terzijde is geschoven en onder het oordeel van God ligt. We zijn niet bij het begin van Gods nieuwe schepping begonnen. We hebben onze energie tevergeefs verbruikt. We hebben geprobeerd iets te verbeteren dat God heeft geoordeeld. We hebben gedaan als de man die zijn huis heeft geschilderd en behangen, terwijl het door het gemeentebestuur als 'onbewoonbaar' is verklaard en moet worden afgebroken. Is dat niet dwaas? Maar het is toch net zo dwaas om een veroordeelde wereld of de bedreigde natuur te willen verbeteren? Het is een doel najagen dat vroeger of later eindigt in teleurstelling en verwarring.

Laten we dat als christen goed begrijpen, vooral christelijke schrijvers, predikanten en leraars. Dit is actueel voor deze tijd. Het is noodzakelijk zielen te helpen en hun lasten weg te nemen; hun moeilijkheden op te lossen en hun duisternis te verjagen. Velen zijn bezig met het vruchteloze schilderen en behangen van een onbewoonbaar verklaarde woning. God heeft hierover het oordeel uitgesproken vanwege de hopeloze vervallen toestand. Ze repareren en weten niet dat het hele gebouw binnenkort wordt afgebroken.

Vaak gebeurt dat in oprechtheid. Het gaat gepaard met pijnlijke oefeningen van de ziel en tranen en toch vinden we geen voldoening voor ons hart. Het wordt alleen opgelapt. God laat Zich niet bedriegen door oppervlakkig werk of uiterlijke schijn. We moeten ons hele vertrouwen stellen op het begin van de schepping van God. Vraag uzelf dus af: 'Probeer ik een ruïne op te knappen?' Wil ik mijn oude natuur verbeteren, of ben ik een nieuwe schepping in Christus. Dan is Hij het Hoofd. Uzelf te willen verbeteren is een hopeloze zaak. Oprechte pogingen daartoe zijn zonder resultaat. U kunt dan niet zeggen dat u 'Gods maaksel' bent. Uw pogingen tot godsdienstige activiteit en het houden van de wet kan onmogelijk 'Gods maaksel' genoemd worden. Het is uw eigen maaksel.

God kan het niet erkennen, en kan het niet verzegelen met Zijn Geest. Het deugt niet. Als u niet kunt zeggen: 'Wie ons hiertoe heeft bereid, is God' (2 Kor. 5:5), dan bent u niets. Dan bent u nog in uw zonden. U bent niet bij het begin van God begonnen. U bent nog in het vlees en de Heilige Schrift zegt: 'En zij die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen' (Rom. 8:8).

De eerste en de tweede mens

Iemand kan binnelijk, weldadig, een uitnemend leraar, een edelmoedige vriend, een gulle gever, een joviale compagnon en een beschermer van de arme zijn – oprecht en eerbaar in zijn handel en wandel, een welsprekend prediker, een geliefde schrijver. Maar als hij niet in Christus is, maar in het vlees, kan hij daardoor God niet behagen. Dat is ernstig! Alles bezitten wat door de mensen uitmuntend wordt genoemd, en toch niet in Christus zijn, maar in zijn of haar zonden; in het vlees, de oude schepping, de onbewoonbaar verklaarde woning. Het gaat niet om grove zonden, of een slecht leven op wat voor terrein dan ook. Nee, de verklaring van de Schrift luidt: 'dat zij die in het vlees zijn, God niet kunnen behagen' (Rom. 8:8). Dit vraagt zelfonderzoek en verootmoediging voor God.

Misschien is het u niet duidelijk wat er met de uitdrukking 'in het vlees' wordt bedoeld. De Schrift spreekt over 'twee mensen', de eerste mens en de laatste Mens. Zij worden voorgesteld als de vertegenwoordigers van twee nageslachten. De gevallen Adam is de vertegenwoordiger van het eerste volk. De opgestane Christus is de Vertegenwoordiger van het andere. Het feit alleen al dat er een laatste Mens is, bewijst dat de eerste mens afgedaan heeft. Want als de eerste mens onberispelijk was geweest, was er geen laatste nodig. Dat is duidelijk.

De eerste mens is helemaal verloren, en in onherstelbaar verval. De funderingen van het oude gebouw zijn bezweken. En al lijkt het in de ogen van de mens nog gerepareerd te kunnen worden, in Gods oog is het volledig afgekeurd. Een laatste Mens, een nieuw gebouw, is opgericht op het stevige en onvergankelijke fundament van de verlossing. Daarom lezen wij in Genesis 3 dat God 'de mens uit de hof van Eden wegzond. Hij stelde ten oosten van de hof van Eden de cherubs met een vlammend zwaard, dat heen en weer bewoog, om de weg naar de boom van het leven te bewaken (Gen. 3:23-24).

De eerste mens is uit het paradijs verdreven, en de weg terug is duidelijk afgesloten. Hij kan alleen terug langs 'een nieuwe en levende weg', namelijk door het gescheurde voorhangsel van het vlees van de Heiland. Het vlammende zwaard beweegt heen en weer, zodat de eerste mens niet terug kan keren naar zijn oorspronkelijke staat. Er is alleen hoop door middel van het Nageslacht van de vrouw, de laatste Mens. Het vlammende zwaard is een duidelijk beeld van wat het Nieuwe Testament onomwonden zegt: 'die in het vlees zijn, God niet kunnen behagen'; en: 'u moet opnieuw geboren worden'. Iedere onbekeerde hoort bij het nageslacht van de eerste mens: gevallen, terzijde gezet en uitgedreven. Hij is een kind van de eerste Adam – het oude volk, een steen in het oude, vervallen en onbewoonbaar verklaarde gebouw.

Zo zegt de Schrift het. De vertegenwoordiger en zijn volk gaan samen. Zoals de ene is, is de ander. Wat waar is van het één, is waar van het ander. In Gods oog zijn ze absoluut gelijk. Adam is gevallen, nadat hij gezondigd had. Hij is verdreven en door God aan de kant gezet. Daarom is de onbekeerde, iemand die niet wedergeboren is, volgens de Schrift ook een zondaar en uitgedreven, door God aan de kant gezet. Zoals het Hoofd is, zo is het lid. Alle leden samen zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden volgens de Schrift.

Het is voor het gevallen hoofd onmogelijk om terug te keren. De Schrift zegt dat het vlammende zwaard heen en weer beweegt om de weg tot de boom van het leven te bewaken. Dus is het onmogelijk dat de onbekeerde, de niet wedergeboren ziel, zichzelf kan verbeteren of zichzelf geschikt kan maken voor God. Het gevallen hoofd kan niet terug, het gevallen lid ook niet. 'Die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen'. Dat wil zeggen dat als u op aarde nog op de oude manier leeft in de oude schepping, u een lid bent van het volk van Adam. U maakt nog deel uit van dat oude gebouw, en kunt God niet behagen. U moet opnieuw geboren worden. Vernieuwd worden in de diepste oorsprong en de bron van ons wezen. Wij moeten Gods maaksel worden, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen (Ef.

2:10). U moet kunnen zeggen, in de taal van onze tekst: 'Hij nu die ons hiertoe heeft bereid, is God' (2 Kor. 5:5).

Nu komen we op een ander punt. Hoe kan iemand in die wonderlijke positie komen? Hoe kan iemand zulke taal spreken? Hoe kan een mens, die zijn totale verval ziet omdat hij verbonden is met de eerste mens, die nog een oude schepping is als een steen in dat oude gebouw, de plaats bereiken waar hij God kan behagen? Daar geeft de Schrift ook een duidelijk antwoord op. De laatste Mens is op het toneel verschenen. Hij is het Nageslacht van de vrouw en tevens God over alles, geprezen tot in eeuwigheid. In Hem begint alles opnieuw. Hij is in deze wereld gekomen, geboren uit een vrouw. Hij leefde onder de wet, maar was vrij van alle zonde. Persoonlijk was Hij vrij van elke eis van zonde en dood, midden in een verloren wereld. In een schuldig mensengeslacht was Hijzelf dat zuivere, onbevleete tarwegraan.

Hij lag als een baby in de wieg, groeide op als jongen bij zijn ouders en werkte als man in een timmerwerkplaats te Nazareth. Hij werd gedoopt in de Jordaan, waar al het volk, terwijl zij hun zonden beleden, werd gedoopt. Hijzelf was zondeloos, maar vervulde alle gerechtigheid in volmaakte genade, om Zich te verenigen met het berouwvolle overblijfsel van het volk Israël. Hij werd gezalfd met de Heilige Geest om het werk te doen dat voor Hem lag. In de woestijn was Hij hongerig en moe en werd verzocht door de satan. Wat een verschil met de eerste mens, die heeft gewoond in het paradijs, de Hof van Eden. Hij werd verzocht, maar kwam daar als Overwinnaar uit.

Toen begon Hij Zijn openbare dienst. Wat een dienstwerk! Onophoudelijk zwoegen en arbeiden met vermoeidheid, waken, verdriet, honger en dorst. Hij was slechter af dan de vogels en de vossen, want de Zoon des mensen had niets om Zijn hoofd neer te leggen. Overdag hoorde Hij de tegenspreking van zondaars aan, 's nachts was Hij op de berg.

Zo was het leven van onze gezegende Heer. Maar er kwam nog meer. Hij stierf onder het gewicht van de schuld van de eerste mens. Hij stierf om de zonde van de wereld weg te nemen en de relatie van God met de wereld te vernieuwen. God kan nu met de mens en de wereld handelen op grond van de verlossing, in plaats van op de oude grondslag van de zonde. Hij stierf voor het volk Israël. Hij smaakte de dood voor ieder mens. Hij stierf als de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen. Hij heeft voor de zonden geleden. Hij stierf en werd begraven naar de Schriften.

Hij is overal doorheen gegaan, en heeft aan alle eisen voldaan. Hij heeft alles betaald en volbracht. Hij is in het stof van de dood gelegd en verkeerde in het

donkere, stille graf. Hij is afgedaald in het hart van de aarde. Hij is tot op de bodem van alles neergedaald. Hij heeft de straf gedragen, die over de mens was uitgesproken. Hij heeft alles betaald, het oordeel gedragen, de beker van de toorn leeggedronken. Hij is door elke vorm van menselijk lijden en beproeving heengegaan. Hij is in alle dingen verzocht, behalve de zonde. Hij heeft elke verandering weggenomen. En toen Hij alles had volbracht, gaf Hij Zijn Geest over in de handen van Zijn Vader. Zijn kostbare lichaam werd in een graf gelegd, waarin de reuk van de dood nog nooit was geweest.

Maar er gebeurde nog meer. Hij stond op, en Hij heeft alles overwonnen! Hij is het Hoofd van de nieuwe schepping geworden, het begin van de schepping van God. Hij is de eerstgeborene uit de doden, de eerstgeborene onder vele broeders. En nu is de laatste Mens niet in een aards paradijs, maar geplaatst aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge, door God gekroond met eer en heerlijkheid. Deze laatste Mens is de laatste Adam, omdat er niemand na Hem komt. Na de laatste kunnen we niet verder. Er telt nu maar één Mens voor God. De eerste is aan de kant gezet, en de laatste is aangesteld. En zoals de eerste mens het gevallen hoofd van een gevallen mensengeslacht is geweest, zo is de laatste Adam het opgestane Hoofd van een verlost, gerechtvaardigd en door God aangenomen nageslacht.

Het Hoofd en Zijn leden zijn onafscheidelijk verbonden, alle leden samen en elk lid afzonderlijk. Zij zijn aangenomen in Hem, en 'zoals Hij is, zijn ook wij in deze wereld' (1 Joh. 4:17). Voor God bestaat er niets dan Christus, het Hoofd, en het lichaam. Het Hoofd en ieder individueel lid zijn voor eeuwig onlosmakelijk met Hem verbonden. God denkt over de leden, zoals Hij denkt over het Hoofd. Hij heeft ze lief, zoals Hij Hem liefheeft. Deze leden zijn Gods maaksel, tot één lichaam gevormd door Zijn Geest, leden van het lichaam van Christus. Ze zijn in Gods tegenwoordigheid, en kunnen op geen andere grond en in geen andere positie voor Hem staan, dan alleen 'in Christus'. Zij zijn niet langer in het vlees, maar in de Geest. Zij kunnen God behagen, want zij bezitten Zijn natuur en zijn verzegeld met Zijn Geest en worden geleid door Zijn Woord.

God heeft onszelf zo gemaakt en Hij verheugt Zich altijd in Zijn eigen maaksel. Hij zal nooit een aanmerking maken of het werk van Zijn eigen hand veroordelen. 'Hij is de Rots, Wiens werk volmaakt is' (Deut. 32:4). Daarom is de gelovige in Gods ogen volmaakt. Hij is in Christus en dat is genoeg: genoeg voor God, genoeg voor het geloof, en voor eeuwig genoeg.

De rechterstoel van Christus

Als iemand vraagt hoe je dat kunt bereiken, dan antwoordt de Schrift: 'Door het geloof'. 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wie Mijn woord hoort en gelooft Hem Die Mij heeft gezonden, die heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, maar is uit de dood overgegaan in het leven' (Joh. 5:24). Als u aandachtig het begin van deze studie hebt gevolgd, dan kunt u iets begrijpen van de ernst en het gewicht van het onderwerp dat nu aan de orde komt, namelijk 'de rechterstoel van Christus'. Als het waar is dat de gelovige Gods maaksel is, en hij werkelijk een lid van Christus is, verbonden met de laatste Adam, dan is hij veilig in de bundel van de levenden bij de HEERE (1 Sam. 25:29). Als dit allemaal waar is, en Gods Woord zegt ons dat het zo is, dan is het duidelijk dat de rechterstoel van Christus op geen enkele manier de positie van de gelovige aantast.

Het is een serieuze zaak, met ernstige gevolgen voor iedere dienstknecht van Christus. Het is bedoeld om een heilzame invloed op het hart en geweten van ieder mens uit te oefenen. Maar dat doet het alleen als het gezien wordt vanuit het juiste standpunt. Als iemand de rechterstoel van Christus ziet als de plaats waar de kwestie van het eeuwig heil beslist wordt dan ontnemt hij zichzelf de zegen ervan. En toch doen velen dat! Als iemand de eenvoudige waarheid: 'God is het, die ons juist hiertoe bereid heeft' niet ziet dan kan hij denken dat hij voor de rechterstoel nog veroordeeld kan worden.

Dat is jammer van beide. Het onteert God en verstoort de vrede en vrijheid van de ziel. Want men kan geen vrede genieten zolang men er aan twijfelt of het heil wel vaststaat. Dat is onmogelijk. De vrede van de gelovige is gebaseerd op het feit dat er niets meer tussen hem en God instaat in de eeuwigheid. Daarom kan er voor de rechterstoel van Christus of op elk ander moment geen vraag meer zijn. De Heere Jezus zegt over die vraag: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wie Mijn woord hoort en gelooft Hem die Mij heeft gezonden, die heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, maar is uit de dood overgegaan in het leven' (Joh. 5:24). De Heer gebruikt het woord 'oordeel', niet 'veroordeling'. Hij verzekert de gelovige dat hij nooit in het oordeel zal komen. Bovendien: 'Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft heel het oordeel aan de Zoon gegeven' (Joh. 5:22). En ook: 'Want zoals de Vader leven heeft in Zichzelf, zo heeft Hij ook de Zoon gegeven leven te hebben in Zichzelf; en Hij heeft Hem macht gegeven oordeel uit te oefenen, omdat Hij de Mensenzoon is' (Joh. 5:26-27). Hij Die de macht heeft om te oordelen, door het wilsbesluit van de Vader, verzekert ons dat we nooit in het oordeel komen als we naar Zijn Woord luisteren en geloven in Hem Die God gezonden heeft.

Dat is duidelijk en overtuigend. Dat stelt het hart volmaakt gerust. Het neemt elke onzekerheid weg en leidt de ziel in een rust die nooit ergens door kan worden verstoord. Als Hij mij verzekert dat ik nooit in het oordeel zal komen, ben ik volmaakt gerust. Ik geloof Zijn Woord en rust in de gelukkige zekerheid dat de rechterstoel van Christus voor mij geen bedreiging vormt, wat hij voor anderen ook mag betekenen. Het Woord van God blijft tot in eeuwigheid en dat zegt mij dat ik nooit in het oordeel zal komen.

Maar misschien vindt u het moeilijk, of zelfs onmogelijk om dit te verenigen met wat de Heer zegt: 'voor elk ijdel woord dat de mens zal spreken, zullen zij rekenschap geven in de dag van het oordeel'. Als een mens het oordeel moet ondergaan, zal hij rekenschap moeten geven van elk ijdel woord. Een ernstige gedachte! Daar kan een mens niet aan ontsnappen. Al het mogelijk is om één enkel woord onbeoordeeld te laten is dat een oneer voor de rechterstoel. Het is een teken van zwakte en onbekwaamheid en dat is ten enenmale onmogelijk. Het is godslasterlijk tegenover de Zoon van God, om te veronderstellen dat één enkele smet aan Zijn onderzoekende blik kan ontsnappen.

Als de lezer in het oordeel komt, moet dat oordeel volmaakt zijn en daarom is Zijn veroordeling onvermijdelijk. Wij willen deze ernstige zaak onder de aandacht van de onbekeerde lezer brengen. Het vraagt zijn ernstige en dringende aandacht. De dag komt snel dichterbij dat ieder ijdel woord, iedere ijdele gedachte, iedere zondige daad aan het licht zal komen en verantwoord moet worden. Christus als de Rechter heeft ogen als vlamvend vuur en voeten als blinkend koper, ogen om te ontdekken en voeten om het kwade te verbrijzelen. Ontsnappen is niet mogelijk.

Dan is er geen genade meer. Het oordeel zal streng en onverbiddelijk zijn. 'En ik zag een grote, witte troon en Hem die daarop zat, voor Wiens aangezicht de aarde en de hemel wegvluchtten, en geen plaats werd voor hen gevonden. En ik zag de doden, de groten en de kleinen, voor de troon staan; en er werden boeken geopend. En een ander boek werd geopend, namelijk dat van het leven. En de doden werden geoordeeld volgens wat in de boeken geschreven was, naar hun werken. En de zee gaf de doden die in haar waren, en de dood en de hades gaven de doden die in hen waren, en zij werden geoordeeld, ieder naar zijn werken. En de dood en de hades werden geworpen in de poel van vuur. Dit is de tweede dood: de poel van vuur. En als iemand niet geschreven gevonden werd in het boek van het leven, werd hij geworpen in de poel van vuur' (Openb. 20:11-15).

Let op het verschil tussen de 'boeken', en het 'boek van het leven'. Hier is het oordeel over de doden die in hun zonden gestorven zijn, van de eerste tot de

laatste. Het 'boek van het leven' wordt geopend, maar er is geen oordeel voor iedereen waarvan de naam hierin staat opgeschreven door de uitverkiezende en vergevende hand van Gods liefde. De 'boeken' bevatten de verslagen van de zonden van iedere man, vrouw en kind, van het begin tot het eind van de tijd. Er is geen ontsnapping mogelijk. Ieder staat daar individueel in dat verschrikkelijke ogenblik. Iedereen zal zichzelf zien en terugkijken op zijn vroegere geschiedenis in het licht van de Grote Witte Troon, vanwaar geen ontsnapping mogelijk is.

De twijfelaar kan hiertegen inbrengen: 'Hoe kan dat nu? Hoe kunnen alle doden voor God staan? Hoe kunnen de talloze miljoenen gestorvenen sinds de schepping van de wereld voldoende ruimte vinden voor de rechterstoel?' Het antwoord is heel eenvoudig: God, die ze schiep, zal voor hen een plaats maken om te staan in het oordeel, en een plaats om de eeuwige straf door te brengen. Ernstige gedachte. God heeft een dag bepaald, 'waarop Hij het aardrijk in gerechtigheid zal oordelen door een man die Hij daartoe heeft bestemd, waarvan Hij aan allen zekerheid heeft gegeven door Hem uit de doden op te wekken' (Hand. 17:31).

Iedereen zal geoordeeld worden naar zijn werken. De plechtige zitting van het oordeel in Openbaring 20 zal geen algemeen oordeel zijn. Iedereen wordt individueel geoordeeld naar zijn werken. Niets kan duidelijker zijn. Ieder heeft zijn eigen zonden gedaan en daarvoor zal hij geoordeeld en eeuwige gestraft worden. Sommigen menen dat men alleen geoordeeld zal worden, omdat men het evangelie verworpen heeft. Dat klopt niet. De Schrift leert het tegenovergestelde. Daar staat dat de mensen geoordeeld zullen worden naar hun werken.

Wat moeten we verstaan onder de 'vele slagen' en de 'weinig slagen' van Lukas 12:47-48? Wat is de kracht van het 'draaglijker' in Mattheüs 11:22, 24? Is het daar niet duidelijk dat er verschil zal zijn in de mate van oordeel en straf? Leert Paulus niet duidelijk in Efeziërs 4 en Kolossenzen 3 dat de toorn van God komt over de zonen van de ongehoorzaamheid (ongeloof). Hij waarschuwt de heiligen daar ernstig voor. Natuurlijk komen de mensen die het evangelie hebben verworpen, in het oordeel; evenals de mensen die het ware geloof in het evangelie bezitten, vrij zijn van het oordeel. Maar het oordeel zal in ieder geval zijn naar iemands werken. De heiden, die leeft in duisternis, zal in hetzelfde boek voorkomen en gestraft worden. Maar de degene die het evangelie verworpen heeft, is schuldiger. Voor de laatste zal het niet 'draaglijker' zijn. Beiden worden geoordeeld naar hun werken. God weet hoe Hij met de mensen moet handelen. Hij maakt onderscheid en verklaart dat Hij eenieder zal geven naar zijn werken.

Denk daar eens over na. Als u onbekeerd bent, betreft het u. Als u bekeerd bent, denk erover voor anderen. Zoals Paulus zegt: 'Daar wij dan weten hoezeer de Heere te vrezen is, overreden wij de mensen' (vs. 11). Het is onmogelijk na te denken over het komende oordeel en niet bewogen te raken met vrienden en hen te waarschuwen. Het is van het grootste belang dat de gewetens van mensen geraakt worden door de ernstige waarheid van de rechterstoel van Christus. Dat zij de ernst voelen van het feit dat zij met God te doen krijgen als de Rechter.

Mocht er iemand vragen, getroffen door deze ernstige zaak: 'Wat moet ik doen?' Dan is het antwoord eenvoudig, want het evangelie zegt dat Hij Die binnenkort zal handelen als Rechter, nu geopenbaard is als Degene Die ons rechtvaardigt – zelfs van een goddeloze zondaar, die in Jezus gelooft. Dat geeft een heel andere kijk op de dingen. De gedachte van de rechterstoel verandert niet, integendeel. Die behoudt zijn gewicht en ernst. Maar de gelovige ziet die vanuit een heel ander standpunt. Niet als een schuldig lid van Adams geslacht, maar als een gerechtvaardigd en aangenomen lid van de laatste Adam. In plaats van naar die rechterstoel te kijken als de plaats waar zijn eeuwig heil of verderf wordt beslist, bekijkt hij die nu als één die weet dat Hij Gods maaksel is en dat hij nooit in het oordeel kan komen. Hij heeft de grond van schuld, dood en oordeel verlaten en staat nu door de dood en opstanding van Christus op een heel nieuw fundament van leven, gerechtigheid en vrede.

Het is nodig om daarover heel duidelijk te zijn. Voor veel mensen, zelfs christenen, is dit niet duidelijk en zij zijn bang als ze aan de rechterstoel denken. Zij kennen God niet als de Rechtvaardiger. Ze hebben nog geen aanspraak gemaakt op het werk van Christus aan het kruis en Zijn opstanding. Velen zien op Christus om God buiten te houden als Rechter, net zoals als de Israëlieten naar het bloed keken om de verderfengel buiten te houden (Ex. 12). Dat is natuurlijk werkelijkheid, maar het is niet de waarheid die in het Nieuwe Testament geopenbaard is. Er is een groot verschil tussen God buiten houden als een Verderver en Rechter, of Hem te zien als een Heiland en Rechtvaardiger. Een Israëliet vreesde dat God binnen zou komen, omdat Hij het land doorging als een Verderver. De gelovige wil graag in Gods tegenwoordigheid zijn, omdat Hij Zichzelf heeft geopenbaard als de Rechtvaardiger, door Jezus onze Heer uit de doden op te wekken.

Er zijn drie manieren van spreken, die worden gebruikt door Paulus in Romeinen 3 en 4, om over na te denken:

- In Romeinen 3:26 zegt hij: 'geloven in Jezus';
- In Romeinen 4:5 zegt hij: 'geloven in Hem Die de goddeloze rechtvaardigt';

– en in Romeinen 4:24 zegt hij: ‘geloven in Hem Die Jezus onze Heer uit de doden heeft opgewekt’.

Nu is geen onderscheid in de Schrift zonder betekenis. Bij elk onderscheid zullen we vragen: Wat is het verschil? Wat is nu het verschil tussen:

1. ‘geloven in Jezus’ en,
2. ‘geloven in Hem Die Jezus onze Heer uit de doden heeft opgewekt’?

Sommigen geloven in Jezus, maar diep in hun hart zijn ze bang om God te ontmoeten. Ze twijfelen niet aan hun behoud en zijn werkelijk gered door het geloof in Jezus. Toch is er een verborgen vrees voor God en een angst voor de dood. Zij zien de liefde in Jezus, want Hij stierf voor hen, maar zij zien niet zo duidelijk de goedgunstigheid van God. Daardoor zijn velen onzeker en hebben geestelijke angst. Hun geloof ziet God nog niet als Diegene Die Jezus onze Heer uit de doden heeft opgewekt. Zij zijn er niet zeker van hoe het met hen zal gaan. Soms zijn ze gelukkig door de kracht van de nieuwe natuur waaraan ze deel hebben, omdat ze met Christus bezig zijn. Maar dan voelen ze zich weer ellendig en zien ze God niet als hun Rechtvaardiger en als Degene Die de zonde in het vlees heeft geoordeeld. Zij denken dat God nog zonde in hen ziet, en dat zij op één of andere manier deze kwestie nog met God moeten regelen.

Zo zijn er velen. Zij zien God niet als de God Die de zonde door het werk van Christus op het kruis heeft weggedaan. Niet als de Rechtvaardiger van de zondaar, die gelooft in Christus als opgestaan uit de doden. Zij zien Jezus op het kruis om hen te beschermen tegen God als de Rechter, in plaats van op te zien tot God als de Rechtvaardiger, Die Christus uit de doden heeft opgewekt. Jezus is voor onze zonden gestorven en Hij is opgewekt tot onze rechtvaardiging. Onze zonden zijn vergeven en onze zondige natuur is veroordeeld en weggedaan. Die bestaat niet meer voor God. Ze is wel in ons, maar Hij ziet ons alleen aan in de opgestane Christus. En wij zijn geroepen onszelf dood te houden voor de zonde door de kracht van de Geest van God. We moeten onze zondige natuur, die nog in ons woont totdat we bij de Heer zijn, geen kans geven, maar voor dood houden.

Dat maakt alles zo duidelijk. We hebben al gesproken over het feit dat ‘zij die in vlees zijn, God niet kunnen behagen’; maar de gelovige is niet in het vlees. Hij is in het lichaam en op de aarde, wat zijn bestaan betreft. Maar hij is niet in het vlees, en niet van de wereld, wat zijn plaats betreft die hij van God gekregen heeft. ‘Maar u bent niet in het vlees maar in de Geest’ (Rom. 8:9). ‘Zij zijn niet van de wereld, zoals Ik niet van de wereld ben’ (Joh. 17:16).

Dit geeft troost aan het hart dat gebukt gaat onder het gevoel van de inwonende zonde en niet weet wat ermee te doen! Het geeft vrede en troost voor de ziel, als ik zie dat God mijn zonde op het kruis heeft geoordeeld en mij gerechtvaardigd heeft in de opgestane Christus! Waar zijn mijn zonden? Uitgewist. Waar is mijn zonde? Geoordeeld en weggedaan. Waar ben ik? Gerechtvaardigd en aangenomen in de opgestane Christus. Ik ben tot God gebracht zonder een zweem van twijfel. Ik ben niet bang voor mijn Rechtvaardiger. Ik vertrouw Hem, heb Hem lief en aanbid Hem. Ik verheug mij in God en verheug mij in de hoop van Zijn heerlijkheid.

Nu hebben we de weg bereid om het onderwerp van de rechterstoel uit vers 10 van ons hoofdstuk te behandelen: 'Want wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat ieder ontvangt wat in het lichaam is gedaan, naardat hij heeft bedreven, hetzij goed hetzij kwaad'. Er is hierbij geen moeilijkheid of verwarring, maar we moeten de zaak vanuit goddelijk standpunt bekijken om het duidelijk te zien. Dat geldt voor elk onderwerp dat in het Woord van God behandeld wordt. De reden dat sommigen de rechterstoel van Christus zo moeilijk vinden, is omdat ze aan zichzelf denken. Daarom horen we vragen, zoals: 'Is het mogelijk dat al onze zonden, ons falen, onze gebreken en al onze verkeerde en dwaze wegen openbaar zullen worden voor de anderen die voor de rechterstoel van Christus staan?'

De Schrift zegt zoiets niet. De tekst verklaart alleen: 'Wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus'. Maar hoe zullen wij geopenbaard worden? Zeker, zoals we zijn. Hoe is dat? Als Gods maaksel. Volmaakt rechtvaardig, volmaakt heilig en volmaakt aangenomen in Christus, Die op de rechterstoel zit. Hij heeft het oordeel dat wij verdiend hebben ondergaan in Zijn lichaam, en een einde gemaakt aan de zonde. Alles wat wij als zondaars zouden moeten ondergaan, heeft Hij ondergaan in onze plaats. Hij heeft onze zonden gedragen; om onze zonde is Hij geoordeeld. Hij heeft in onze plaats gestaan en heeft alles gedragen wat op ons rustte, als mensen die in het vlees leefden. Wij staan nu op het nieuwe fundament. Het oude is weggedaan. De Rechter Zelf is onze gerechtigheid. Wij zijn in Hem. Alles wat we zijn of hebben, danken wij aan Hem en aan Zijn volmaakte werk. Als we als zondaars Christus als de Rechter ontmoeten, is ontsnappen onmogelijk; maar omdat Hij onze gerechtigheid is geworden, is veroordeling totaal onmogelijk. Kortom, de zaak is omgekeerd.

De zoendood en de overwinnende opstanding van onze goddelijke Plaatsvervanger heeft alles totaal veranderd, zodat voor de rechterstoel van

Christus zal blijken dat er niets tegen ons is. Er is geen enkele smet op dat maaksel van God, wat de gelovige immers is volgens de Schrift.

Maar dan rijst de vraag: 'Waar komt die angst vandaan dat al onze boosheid openbaar zal worden voor de rechterstoel?' Weet Hij niet alles van ons? Zijn we misschien banger openbaar te worden voor de ogen van mensen en engelen dan voor onze gezegende en aanbeddelijke Heer? Als we voor Hem openbaar worden, wat maakt het dan uit wie dat nog meer ziet? Hoe erg worden Petrus en David en vele andere mannen Gods aangetast door het feit dat miljoenen het verhaal van hun zonden kunnen lezen in de Schrift? Is dat voor hen een verhindering om de snaren van de gouden harp te tokkelen, of hun kronen voor de voeten te werpen van Hem Die door Zijn kostbaar bloed hun zonden heeft weggedaan en hen zonder vlek gebracht heeft in de volle schittering van de troon van God? Zeker niet.

Waarom zijn we er dan ongerust over om openbaar te worden voor de rechterstoel? Zal de Rechter van de hele aarde geen recht doen? We mogen alles veilig in de handen laten van Hem, Die ons heeft liefgehad en ons gewassen heeft in Zijn bloed. Kunnen wij onszelf niet onvoorwaardelijk overgeven aan Hem Die ons zo liefheeft? Kan of wil Hij iets doen wat niet in overeenstemming is met de liefde, waarmee Hij Zijn kostbaar leven voor ons heeft overgegeven? Zal het Hoofd het lichaam verachten, of enig lid daarvan? Zal de Bruidegom de bruid verachten? Hij zal openlijk voor alle schepselen laten zien dat er geen vlek of rimpel of iets dergelijks rust op de gemeente, die Hij heeft liefgehad met een liefde die vele wateren niet kunnen uitblussen.

De nabijheid van het hart van Christus en de kennis van Zijn volmaakte werk moet de sluier die over wat het onderwerp van de rechterstoel hangt wegnemen. Omdat onze zonden weggewassen zijn door het bloed van Christus en wij geliefd zijn door de Vader zoals Hij Jezus liefheeft, hebben we geen reden om bang te zijn voor de rechterstoel of om terug te schrikken voor de gedachte dat we geopenbaard zullen worden. Niets kan daar onze plaats voor God veranderen, onze betrekking met God aantasten, ons recht verminderen of ons vooruitzicht verduisteren. Ja, het licht van de rechterstoel zal de nevel verjagen, die de troon van de genade heeft verduisterd.

Als ze voor de rechterstoel staan, zullen velen zich erover verwonderen dat ze ooit angst gekend hebben. Dan zullen zij hun fout erkennen en de genade aanbidden, die zoveel groter is dan hun wettische vrees. Ze zullen zich verheugen over hetgeen waarvan ze op aarde niet hebben genoten. Ze zullen zich verwonderen, en aanbidden. Ze zullen dan in hemels licht zien wat een armelijke,

zwakke, oppervlakkige en onwaardige gedachten zij op aarde hebben gehad over de liefde van Christus en over de ware betekenis van Zijn werk. Dan zullen zij inzien dat ze geneigd zijn geweest om Hem af te meten naar zichzelf en te denken en te voelen alsof Zijn gedachten en wegen gelijk zijn aan hun eigen wegen. Dit alles zal gezien worden in het licht van die dag, en het zal een uitbarsting van lof – het opgetogen halleluja – teweegbrengen in menig hart dat op aarde geen vrede en vreugde heeft ervaren door wettische en onwaardige gedachten over God en Zijn Christus.

Niets hoeft ons te verontrusten voor de rechterstoel, ook niet wat de plaats en relatie van het zwakste lid van Christus betreft. Toch is de gedachte aan de rechterstoel ernstig en gewichtig. Niemand kan dieper dat gewicht en die ernst voelen, dan hij die met volmaakte kalmte ernaar kan uitzien. Twee dingen zijn nodig om deze kalmte van geest te genieten:

1. we moeten het recht hebben zonder vlek en rimpel te zijn;
2. onze morele en praktische toestand moet gezond zijn.

We hebben niets aan duidelijkheid, als we niet zuiver wandelen voor God. Het helpt een mens niet te zeggen dat hij niet bang is voor de rechterstoel van Christus omdat Christus voor hem stierf, terwijl hij tegelijkertijd wandelt op een lichtzinnige, zorgeloze, of genotzuchtige manier. Dit is een verschrikkelijke dwaling. Het is verontrustend dat sommigen in het evangelie een vrijbrief zien om hun verantwoordelijkheid als dienstknechten van Christus te ontlopen. Zullen we ijdele woorden spreken, omdat we weten dat we nooit in het oordeel zullen komen? De gedachte al is afschuwelijk, en toch kunnen we terugschrikken voor zo'n gedachte als die in duidelijke taal tot ons komt. We kunnen onszelf laten gaan in laksheid en zorgeloosheid door een verkeerde toepassing van de genade tegenover de eisen van de heiligheid.

We moeten eraan werken dit te vermijden. De genade, die ons gered heeft van het oordeel, moet meer invloed op onze levenswandel hebben dan de vrees voor het oordeel. Bedenk dat we als zondaars bevrijd zijn van het oordeel en de toorn, maar dat wij toch als dienstknechten verantwoording zullen moeten afleggen van onszelf en wat we hebben gedaan. Er is geen sprake van dat we verantwoording moeten afleggen aan mensen, engelen of aan de duivel. Nee, 'ieder van ons zal voor zichzelf rekenschap geven aan God' (Rom. 14:11-12). Dat is ernstiger, en van meer invloed dan geopenbaard worden aan enig schepsel. 'Wat u ook doet, doet het van harte, als voor de Heer en niet voor mensen, daar u weet dat u van de Heer als vergelding de erfenis zult ontvangen: u dient de Heer Christus. Want wie

onrecht doet, zal het onrecht dat hij gedaan heeft, terugontvangen; en er is geen aanzien van de persoon' (Kol. 3:23-25).

Dit is ernstig en heilzaam. We kunnen ons afvragen: 'Wanneer zullen we rekenschap moeten geven aan God? Wanneer zullen we het onrecht terugontvangen?' Dat wordt niet gezegd, omdat het niet aan de orde is. Het doel van de Heilige Geest in deze tekst is om ons te oefenen om te leven in de tegenwoordigheid van God en van Christus. Dat is nodig, omdat er tegenwoordig veel gesproken wordt over genade, vrijheid, rechtvaardiging zonder werken en onze plaats in Christus. We willen deze dingen niet afzwakken, maar de mensen juist tot goddelijke kennis brengen en hen laten genieten van deze kostbare voorrechten. Maar we moeten de overtuigende kracht van de waarheid niet vergeten. Er zijn altijd twee kanten aan een zaak. In het Nieuwe Testament vinden we de duidelijkste verklaringen van de genade, naast de meest ernstige en diepgaande verklaringen over onze verantwoordelijkheid. Vertrouwt het laatste de genade? Zeker niet. Evenmin als het eerste de verantwoordelijkheid minder maakt. Beide moeten de juiste plaats hebben, en hun vormende invloed kunnen uitoefenen op ons karakter en levenswandel.

Sommigen hebben een afkeer van woorden als 'plicht' en 'verantwoordelijkheid'. Maar zij die het diepste besef van de genade hebben, hebben ook als vanzelfsprekend gevolg het sterkste gevoel van hun plicht en verantwoordelijkheid. Wij kennen geen uitzondering. Een hart op de juiste manier beïnvloed door genade, zal zeker streven naar heiligheid. Alleen ijdele pratens over genade en over de plaats van de gelovige protesteren tegen plicht en verantwoordelijkheid. God wil dat we praktisch voor Hem leven. Hij is echt met ons en wil dat wij met Hem zijn. Hij is waarachtig in Zijn liefde en in Zijn trouw. Hij wil ook dat wij waarachtig zijn in onze betrekkingen met Hem en dat we voldoen aan Zijn heilige eisen. Het doet er weinig toe 'Heere, Heere' te roepen, als wij Zijn geboden niet willen doen. Het is alleen maar schijn als we zeggen: 'Ik ga, Heer,' als we niet van plan zijn te gaan. God ziet uit naar de gehoorzaamheid van Zijn kinderen. 'Hij is een Beloner van hen die Hem zoeken' (Hebr. 11:6).

Onthoud deze dingen, want die komen aan het licht voor de rechterstoel. 'Wij moeten allen geopenbaard worden'. Dat is alleen maar vreugde voor een oprechte geest. Als we ons niet kunnen verheugen bij de gedachte aan de rechterstoel van Christus, moet er ergens iets verkeerd zijn bij ons. Of we begrijpen niet wat de genade ons gegeven heeft, of we wandelen niet op de juiste manier. Als we weten dat we gerechtvaardigd en aangenomen zijn voor God in Christus, en als we een zuivere wandel in Zijn tegenwoordigheid hebben, zal de gedachte aan de rechterstoel ons niet verontrusten. Paulus kan zeggen: 'Maar

voor God zijn wij openbaar geworden, en ik hoop dat wij ook in uw gewetens openbaar zijn geworden' (vs. 11). Is Paulus bang voor de rechterstoel? Nee. Waarom niet? Omdat hij weet dat hij als persoon aangenomen is in de opgestane Christus. En wat zijn wegen betreft, 'beijverde hij zich om, hetzij inwonend, hetzij uitwonend, Hem welbehaaglijk te zijn' (vs. 9). Deze man Gods was een toegewijde dienstknecht van Christus. 'Daarom oefen ik mij ook om altijd een onergerlijk geweten te hebben tegenover God en de mensen' (Hand. 24:16). Paulus wist dat hij aangenomen was in Christus, en daarom werkte hij om aangenaam voor Hem te zijn in zijn levenswandel.

Die twee dingen moeten nooit van elkaar gescheiden worden. In elke persoon die God kent en zijn geweten door Hem laat leiden, kunnen we deze twee dingen herkennen. Ze worden volkomen samengebracht om de ziel te vormen. Het moet ons doel zijn nu al in het licht van de rechterstoel te wandelen. Dat kan in veel opzichten onze weg banen en beïnvloeden. Dit leidt niet tot een wettische gezindheid. Onmogelijk. Zullen wij wettisch gezind zijn, als we voor de rechterstoel staan? Zeker niet. Daarom zal de gedachte aan de rechterstoel nu geen wettische invloed hebben. Er is voor een oprecht hart geen grotere vreugde dan te weten dat alles helder en duidelijk zal zijn in het volmaakte licht van die ernstige dag die nadert.

Dan zullen wij alles zien zoals Christus het ziet, en alles oordelen zoals Hij het oordeelt. Wij zullen ons hele aardse leven zien vanuit het goddelijke licht van de rechterstoel. De fouten die we gemaakt hebben, wat we verkeerd hebben gedaan, slechte motieven, geheime bedoelingen in ons leven. En dat allemaal in het goddelijke licht, en naar waarheid. Niet iedereen ziet het, ook al zal dat ons niet verontrusten. Ons behoud hangt er niet van af. Nee, daar zullen wij stralen in al de volmaaktheid van onze opgestane en verheerlijkte Hoofd. De Rechter Zelf is onze gerechtigheid. Wij zijn in Hem. Hij is ons alles. Wat kan ons deren? We zullen daar verschijnen als de vrucht van Zijn volmaakte werk. We zullen zelfs met Hem verbonden zijn in het oordeel dat Hij over de wereld uitoefent.

Is dat niet voldoende om ieder probleem op te lossen? Maar we moeten steeds onze persoonlijke wandel en dienst in de gaten houden. We moeten oppassen dat we geen hout, hooi of stro brengen in het licht van de komende dag. Dan doen we Hem tekort, hoewel we behouden zullen worden als door vuur. We moeten ons nu zo gedragen alsof we al in het licht zijn, en ons afvragen wat welbehaaglijk is voor onze Heer. Niet omdat we bang zijn voor het oordeel, maar omdat Zijn liefde erop aandringt. 'Want de liefde van Christus dringt ons, daar wij tot dit oordeel zijn gekomen, dat Eén voor allen gestorven is; dus zijn zij allen gestorven. En Hij is voor allen gestorven, opdat zij die leven, niet meer voor zichzelf leven, maar voor

Hem Die voor hen is gestorven en opgewekt' (vs. 14). Dat is de echte motivatie voor elke christelijke dienst. Niet de vrees voor het oordeel, maar de liefde van Christus die ons dringt. We zullen nooit zo'n diep gevoel van die liefde hebben, dan wanneer we voor de rechterstoel van Christus staan.

*Als deze voorbijgaande wereld weg is.
Als uw schitterende zon is weggezonken.
Als ik bij Christus ben in de hemel.
Terugblik op mijn levensweg.
Dan, Heer zal ik ten volle kennen.
Niet eerder, hoeveel ik U te danken heb.*

De bediening van de verzoening

Er zijn nog meer belangrijke punten, maar we willen, als Gods Geest ons ertoe in staat stelt, het onderwerp aansnijden waarom het nu gaat: 'De bediening van de verzoening.' We kunnen dit samenvatten in drie hoofdpunten:

1. de grondslag, waarop deze dienst rust;
2. de voorwerpen van deze dienst;
3. de kenmerken van die dienst.

1. De grondslag

Dit staat in het slot van 2 Korinthiërs 5: 'Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem' (vs. 21). Er zijn om zo te zeggen drie partijen: God, Christus en de zonde. Dit laatste is de uitdrukking van dat wat wij van onszelf zijn. In 'ons' is niets dan zonde, van de schedel tot de voetzool, de hele mens is zonde (Jes. 1:6).

Het beginsel van de zonde doordringt het hele systeem van de gevallen mensheid: wortel, stam, takken, bladeren, bloesem, vruchten. Alles is zonde, geboren in zonde. Wij hebben allemaal onze specifieke zonden. Wij zijn niet alleen verdwaald, maar wij keerden ons een ieder naar onze eigen weg (Ps. 119:67, 176; Jes. 53:6). Iedereen legt zijn eigen bijzondere weg van boosheid en dwaasheid af,

en het is allemaal de vrucht van de zonde. Het uiterlijke leven van ieder is maar de stroom uit de fontein, een tak van de boom. De fontein is de zonde.

En wat is de zonde? Het is de werking van de eigen wil, in opstand tegen God. Ons eigen plezier zoeken, doen wat we zelf willen. Dat is de wortel, de bron van de zonde. Hoe het er ook uit ziet, grof of juist verfijnd, het grote grondbeginsel, de oorzaak is onze eigen wil, en die is zonde. We hoeven niet in bijzonderheden te treden, maar we willen graag dat iedere gelovige een helder begrip heeft van wat zonde is. En niet alleen dat, maar dat hij ook begrijpt dat hij van nature zondig is. Hij heeft geen rust totdat hij, door de kracht van de Heilige Geest, de waarheid leert zien van 2 Korinthiërs 5:21. Eerst moet de kwestie van de zonde geregeld worden, voordat er een enkele gedachte aan verzoening kan zijn.

God kan Zich nooit verzoenen met de zonde. Maar de gevallen mens is zondig van nature, en hij is een zondaar door zijn praktijk. Zelfs de oorsprong van zijn wezen is bedorven en bezoedeld, en God is heilig, rechtvaardig en waarachtig. 'U bent te rein van ogen om het kwade aan te zien, moeite kunt U niet aanschouwen (Hab. 1:13). Dat is de reden dat er geen verzoening kan zijn tussen God en de zondige mensheid. God is goed, genadig en barmhartig, maar Hij is ook heilig. Heiligheid en zonde kunnen nooit samengaan.

Wat moet er gebeuren? Luister: 'God heeft Christus tot zonde gemaakt.' Waar? Bij Zijn geboorte? In de Jordaan? In de hof van Gethsemane? Nee, wel wordt de schaduw langer in de hof, de duisternis dikker, de somberheid dieper, maar alleen op het kruis is het vlekkeloze, kostbare Lam van God tot zonde gemaakt. Dit is de kern, een waarheid van levensbelang. De vijand van God en Zijn Woord probeert deze waarheid te verduisteren te ontcrachten. De duivel probeert op de allerlei manieren het kruis weg te redeneren. Het komt er bij hem niet op aan hoe hij dat doel bereikt. Hij zal alles en iedereen gebruiken om afbreuk te doen aan de heerlijkheid van het kruis. En dat is nu juist de grote en centrale waarheid van het christendom; de eeuwige basis van elke goddelijke openbaring.

'Hij heeft Hem tot zonde gemaakt'. Dat is de kern van de hele zaak. Christus is op het kruis voor ons tot zonde gemaakt. Hij is gestorven en begraven. De zonde is geoordeeld. De zonde heeft het juiste oordeel van God ontvangen. Er kan geen tittel of jota van afgedaan worden. Hij heeft Zijn onvermengde toorn over de zonde uitgegoten in de Persoon van Zijn Zoon, Die voor ons tot zonde gemaakt is. Het is een dwaling te denken dat Christus het oordeel van God heeft gedragen tijdens Zijn leven, of dat iets anders dan de dood van Christus de kwestie van de zonde heeft kunnen oplossen. Hij heeft in het vlees geleefd en gewerkt op aarde, talloze wonderen gedaan, geheeld, genezen en levend gemaakt. Hij heeft

gebeden, geweend en gezucht, maar niets van dat alles, en ook niet alles samen, heeft één zonde weg kunnen doen. God de Heilige Geest verklaart: 'zonder bloedstorting is er geen vergeving' (Hebr. 9:22).

Als dus het heilige leven en de arbeid van de Zoon van God, zoals Zijn gebeden, tranen en zuchten, geen zonde heeft weg kunnen doen, hoe denkt u dan dat uw leven en arbeid, uw gebeden, tranen en zuchten, uw goede werken, godsdienstige gebruiken en instellingen de zonde kunnen wegdoen? Het leven van onze Heere heeft alleen maar bewezen dat de mens hoe langer hoe meer schuldig is. Het legt het sluitstuk op het gebouw van zijn schuld, en laat daarom de kwestie van de zonde onopgelost.

Maar er is nog meer. Onze Heer Zelf verklaart meerdere keren dat Zijn dood absoluut onvermijdelijk en noodzakelijk was. 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij alleen; maar als zij sterft, draagt zij veel vrucht' (Joh. 12:24). 'Zó staat er geschreven dat de Christus moest lijden en uit de doden opstaan op de derde dag' (Luk. 24:46); en: 'Hoe zouden dan de Schriften vervuld worden dat het zó moet gebeuren?' (Matt. 26:54).

Samengevat is de dood de enige weg tot het leven, de enige basis voor herstel, de enige grond voor de verzoening. Iedereen die ontkent dat Christus Mens is geworden, is gestorven en is opgestaan, ontkent ook alle waarheden die in verbinding staan met de gestorven en opgestane Christus. Velen mogen dat misschien niet zien, maar de satan ziet dit wel en hij weet ook hoe dit werkt. Hij weet wat hij doet, en de dienstknechten van de Heer horen te weten wat de dwaling inhoudt waartegen wij waarschuwen.

Het is een feit dat de vijand niet wil dat iemand inziet, dat in de dood van Christus het oordeel is voltrokken over de gevallen schepping en de hele wereld. Dit is niet gebeurd in de vleeswording. Een vleesgeworden Christus stelt de mens op de proef, een gestorven Christus brengt de mens ter dood, en een opgestane Christus verenigt de gelovige met Hem.

Christus stelde de gevallen mens op de proef, toen Hij op aarde was. Toen Hij gestorven is, is de gevallen mens veroordeeld. Toen Christus opstond uit de dood, is Hij het Hoofd van een nieuw mensengeslacht geworden. Daarin ziet God elk lid, levend gemaakt door de Heilige Geest, als één gemaakt met Christus in leven, gerechtigheid en genade. Hij wordt gezien als dood geweest, als door het oordeel gegaan, als vrij van alle veroordeling, zoals Christus Zelf. 'Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem' (vs. 21).

Iedere gelovige die voor de Schrift buigt, weet dat dit niet komt door de vleeswording. Die heeft de zonde niet weggedaan. Moeten we nu over de heerlijkheden van de verborgenheid van de vleeswording spreken? Wij doen niets af van de waarheid. We doen de waarheid geen geweld aan, als we zeggen dat dit de zonde niet heeft weggedaan en niet de grondslag is van onze eenheid met Christus. Wij menen van niet. De vleeswording was nodig voor het volbrengen van de verzoening. Christus moest Mens worden om te kunnen sterven. 'Zonder bloedstorting is er geen vergeving'. 'En het brood dat Ik zal geven, is Mijn vlees dat Ik zal geven voor het leven van de wereld' (Joh. 6:51). Dit bewijst alleen de absolute noodzaak van Zijn sterven. Het is het geven van Zijn vlees, niet het aannemen ervan, dat de grondslag vormt van alle waarheden t.a.v. leven, vergeving, vrede, gerechtigheid, eenheid, heerlijkheid. Zonder Zijn dood is en kan er absoluut niets zijn, maar door Zijn dood hebben we alles.

Er is nu hierover genoeg gezegd om het verband aan te tonen met ons onderwerp: 'de bediening van de verzoening.' Als we lezen: 'God heeft Christus tot zonde voor ons gemaakt', betekent dat niets minder dan de dood op het kruis. 'U legt Mij in het stof van de dood' (Ps. 22:16). Wat een uitdrukking is dit! Wie kan de diepte peilen van deze woorden: U, Mij en de dood! Wie kan de vraag begrijpen: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?'

Waarom heeft een heilig en rechtvaardig God Zijn eniggeboren, veelgeliefde Zoon verlaten? Het antwoord vormt de vaste basis van de wonderbare bediening van de verzoening. Christus is tot zonde gemaakt. Hij heeft niet alleen onze zonden in Zijn lichaam op het hout gedragen, maar Hij is tot zonde gemaakt. Hij is beladen met de hele kwestie van zonde. Hij is het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt (Joh. 1:29).

Op die manier verheerlijkte Hij God op het terrein waar Hij was onteerd. Hij verheerlijkte Hem in alle dingen waarin Zijn majesteit was beledigd. Hij nam alles op Zich en plaatste Zich onder het gewicht van de hele last. Hij maakte de weg vrij, zodat God de grondslag voor de nieuwe schepping kon leggen. Hij opende de eeuwige sluisdeuren, die door de zonde waren gesloten, zodat de volle vloed van de goddelijke liefde kon stromen door het kanaal dat alleen door Zijn zoendood is ontsloten. Zolang de zonde bestaat, is er geen sprake van verzoening. Maar Christus is tot zonde gemaakt. Hij is gestorven en heeft de zonde voor eeuwig weggedaan. Daardoor is de grondslag en het karakter van Gods handelen met de mensen en met de wereld veranderd.

De dood van Christus is de enige grond van de verzoening. Dat goddelijke werk heeft mensen in de juiste verhouding tot God geplaatst. Dat is de ware betekenis

van de verzoening. De zonde had de mens vervreemd van God. De dood van Christus heeft de weg naar God weer geopend.

Het verschil tussen 'atonement'¹ en 'reconciliation'² is belangrijk. Het woord 'atonement', of 'propitiation'³ staat zesmaal in het Nieuwe Testament: 'genadig' (Luk. 18:13); 'genadetroon' (Rom. 3:25); 'verzoeningswerk' (Hebr. 2:17); 'verzoendeksel' (Hebr. 9:5); 'zoenoffer' (1 Joh. 2:21); 'zoenoffer' (1 Joh. 4:10).

Het woord 'reconciliation' staat dertien maal in het Nieuwe Testament: 'verzoend, verzoening' (Rom. 5:10-11; 11:15); 'verzoenen' (1 Kor. 7:11); 'verzoend, verzoenend, verzoenen' (2 Kor. 5:18-20); 'verzoenen' (Ef. 2:16); 'verzoenen, verzoend' (Kol. 1:20-21).

'Atonement' is niet hetzelfde als 'reconciliation.'⁴ 'Atonement' is de grondslag van de 'reconciliation.' De zonde heeft de mens tot vijand gemaakt, en de dingen verward. In Kolossenzen 1:20-22 staat: *'na vrede gemaakt te hebben door het bloed van Zijn kruis (dat is de grondslag = atonement), door Hem, hetzij de dingen op de aarde, hetzij de dingen in de hemelen. En u, die er vroeger vreemd aan was en vijandig gezind was door uw boze werken, heeft Hij echter nu verzoend in het lichaam van Zijn vlees door de dood, om u heilig, onberispelijk en onstraffelijk voor Zich te stellen.'* Hier staat de dood van Christus als de grond van de verzoening, zowel van mensen en dingen.⁵

---

¹ atonement = verzoening, goedmaken.

² reconciliation = verzoening, overeenbrengen, bijleggen, schikken; zie ook noot 8

³ propitiation = verzoening, boetedoening.

⁴ Noot van de vertaler: het verschil tussen 'atonement' en 'reconciliation' wordt in de Schrift, althans in de verschillende vertalingen wel verward. Bijv. Rom. 5:11 'atonement', terwijl het 'reconciliation' had moeten zijn. In Hebr. 2:17 'reconciliation', terwijl het 'atonement' had moeten zijn.

Noot jps: Waarschijnlijk is de King James Version gebruikt. Deze geeft de woorden verkeerd weer. Darby geeft in de betreffende teksten 'reconciliation' en 'propitiation.' Dit doet ook de Interlinear Bible.

⁵ In 1 Korinthiërs 7:11 zien we het gebruik van 'reconciliation': 'en als zij toch gescheiden is, laat zij ongetrouwd blijven of zich met haar man verzoenen.' In het Grieks wordt het woord gebruikt bij wisselgeld; het uitruilen van het ene voor het andere; gevangenen uitwisselen; de verandering van een vijandig persoon tot vriend. Overal wordt het onderscheid tussen 'atonement' of 'propitiation', en 'reconciliation' gehandhaafd.

Soms wordt gezegd: 'de dood van Christus is nodig geweest om God te verzoenen met de mens'. Dit is een vrome dwaling, die ontstaan is door de taal van de Heilige Geest en de duidelijke betekenis van het woord 'to reconcile' te negeren.

God verandert nooit. Hij heeft Zijn normale en ware positie nooit verlaten. Hij blijft trouw. Er is geen storing, verwarring of vervreemding, en die zal er ook nooit zijn wat Hem betreft. Daarom is het ook niet nodig voor Hem om Zich met ons te verzoenen. In feite is het juist het omgekeerde. De mens is afgedwaald; hij is de vijand en moet verzoend worden. Maar dat is geheel onmogelijk, als de zonde niet rechtvaardig weggedaan wordt. En de zonde kan alleen weggedaan worden door de dood. Ja, de dood van iemand, Die als Mens is gestorven tot een zoenoffer. Daarom spreekt de Schrift er nooit over om God te verzoenen met de mens. Zo'n uitdrukking staat niet in de Bijbel. We lezen hier: 'Namelijk dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend was, terwijl Hij hun overtredingen hun niet toerekende' (vs. 19). 'En alles is uit God, Die ons met Zichzelf heeft verzoend door Christus' (vs. 18).

Kortom, God brengt ons in Zijn oneindige genade en barmhartigheid tot Zichzelf terug door de zoendood van Christus. Hij geeft ons niet alleen onze oorspronkelijke plaats terug, of plaatst ons op de oude voet of in oorspronkelijke relatie, maar door het werk van Christus geeft Hij ons veel meer terug dan wij verloren hebben. Hij maakt ons tot Zijn zonen, geeft ons een plaats in Zijn tegenwoordigheid en brengt ons in de eeuwige nabijheid van Christus, onze Heere.

Wat een genade! Wat een verbazingwekkend en heerlijk plan! Wat een dienst! Maar moeten we ons wel verwonderen, als we denken aan de dood van Christus als de grondslag van dit alles? Als we eraan denken dat Christus voor ons tot zonde is gemaakt, lijkt het slechts de noodzakelijke tegenhanger dat wij 'gerechtigheid van God in Hem' zijn geworden. Het past niet bij zo'n werk als Christus heeft volbracht, dat mensen en dingen teruggebracht worden tot de oude schepping. Dat geeft het hart van God geen bevrediging, ook niet wat betreft Christus' heerlijkheid of onze zegen. Het is geen antwoord op dat machtige beroep van Johannes 17:4-5: 'Ik heb U verheerlijkt op de aarde, terwijl Ik het werk heb voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven; en nu, verheerlijk Mij, U, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid die Ik bij U had voordat de wereld was.'

Wie kan de diepte en de kracht van deze woorden peilen, die de God en Vader van onze Heere Jezus Christus hier hoort? We gaan hier niet verder op in, hoe graag we dat ook willen.

2. De voorwerpen

We hebben het eigenlijk al gehad over de voorwerpen van de verzoeningsdienst. De 'mensen en dingen'. Want dat zijn de voorwerpen. Ze worden samengevat in dat veelomvattende woord 'wereld'. God heeft in Christus de wereld met Zichzelf verzoend. Geen schepsel kan zichzelf uitsluiten van het bereik van deze kostelijke dienst. Als iemand zichzelf wil uitsluiten van deze genade, moet hij eerst bewijzen dat hij niet tot deze wereld behoort. Dat kan hij niet, en daarom moet hij inzien dat God hem smeekt om verzoend te worden.

3. De kenmerken

Dit brengt ons tot de kenmerken die deze heerlijke dienst heeft:

1. Gods houding

Hij smeekt zondaars. Wat een gedachte! Het is teveel voor het hart om dat te begrijpen. Denk er eens over na: de Allerhoogste, de machtige God, de Schepper van hemel en aarde, Die de macht heeft om lichaam en ziel verloren te doen gaan in de hel. Denk er eens aan dat Hij u bidt en smeekt om Zijn vriend te worden. Niet u bidt, en Hij is de Hoorder! Nee, het omgekeerde. Hij bidt, en wat vraagt Hij u? Wil Hij dat u iets doet of aan Hem geeft? Nee, Hij vraagt u eenvoudig of u vrienden met Hem wilt worden, omdat Hij dit aan u wil geven ten koste van Zijn eigen Zoon. Denk daar eens over na.

Hij spaarde Zijn eigen, veelgeliefde Zoon niet, maar strafte Hem in uw plaats. Hij maakte Hem tot zonde voor u. Hij oordeelde uw zonde in de Persoon van Zijn Zoon op het kruis, zodat Hij u kan redden. En nu strekt Hij Zijn armen naar u uit en opent Zijn hart voor u, en vraagt u om verzoend te worden; om vrienden met Hem te worden. Het is een alles overtreffende genade. Menselijke taal kan deze grote werkelijkheid alleen maar afzwakken.

De kracht van vers 20 wordt verzwakt door het woordje 'u', dat eigenlijk niet ingevoegd moet worden. Het lijkt nu alsof de apostel de heiligen in Korinthe smeekt om verzoend te worden. Hij gebruikt echter alleen maar de woorden die de boodschappers van Christus gebruiken, overal waar zij in de hele wereld mensen aanspreken.

Niet: 'Doe dit of dat' – 'Geef dit of dat' – Geen bevel, geen verbod, maar eenvoudig: 'Laat u verzoenen.'

2. geen overtreding toegerekend

Wat een bemoediging is het voor het hart, dat de last van de zonde draagt, dat God niet één van de zonden toerekent. Dit is nog een kostelijke eigenschap van de bediening van de verzoening. 'Terwijl Hij hun overtredingen hun niet toerekende'. Dit moet het hart geruststellen. Als God tegen mij zegt dat Hij mij niet één misdaad toerekent, omdat Hij ze al toegerekend heeft aan Jezus op het kruis, stelt mij dat gerust en wordt mijn hart bevrijd. Als ik geloof dat God meent wat Hij zegt, heb ik volmaakte vrede. Natuurlijk kan ik alleen door de kracht van de Heilige Geest van deze heerlijke waarheid genieten. Maar de Heilige Geest wil mij laten geloven dat God mij niet één enkele zonde ten laste legt, en mij daarin laten rusten. Geloofd zij Zijn Naam, omdat Hij ze allemaal aan Christus ten laste heeft gelegd. Dat brengt ons bij het derde kenmerk van de verzoeningsdienst.

3. gerechtigheid geworden in Hem

Als God mij mijn misdaden niet ten laste legt, wat wil Hij mij dan toerekenen? Gerechtigheid, ja, de gerechtigheid van God. De natuur en het karakter van die gerechtigheid kunnen wij nu niet verklaren. Misschien een andere keer, als de Heer het toelaat. Nu beperken we ons tot de verklaring in de tekst die voor ons ligt: 'Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem'. Dat is een heerlijke waarheid! Voor de gelovige is aan de zonde een einde gemaakt. Christus leeft als onze blijvende gerechtigheid voor God, en wij leven in Hem. Er is in de boekhouding van de goddelijke gerechtigheid geen enkele boeking van onze schuld aan de debetzijde. Maar er is een opgestane en verheerlijkte Christus aan onze creditzijde. Maar niet alleen onze zonden en schuld zijn weggedaan. Ons 'oude ik' is volledig weg. Wij zijn niet alleen tot gerechtigheid van God gemaakt, maar wij worden geliefd door God, zoals Hij Jezus liefheeft. Wij zijn aangenomen in Hem; één met Hem in alles wat Hij is als de verheerlijkte Mens aan Gods rechterhand. Het is niet mogelijk om hoger te gaan.

Wij eindigen met tegenzin, ons pijnlijk van de zwakheid en beperktheid van onze verhandeling over dit verheven en veelomvattend onderwerp. Maar dat moeten we in de hand van de Meester laten. Hij weet alles van het onderwerp en de verhandeling, alles over u en mij. Hem dragen wij alles op, terwijl we een ernstig beroep doen op onbekeerde mensen.

Denk eraan dat deze heerlijke bediening weldra zal worden afgesloten. De dag van het heil zal spoedig voorbij zijn. De gezanten worden spoedig naar huis geroepen en hun zending zal voor altijd afgesloten worden. De deur wordt gesloten en de dag van de wraak begint, in toorn en wraak over een wereld die Christus verwerpt.

Wij smeken u, ontvlucht de komende toorn. Denk erom dat Hij Die nu bidt en smeekt om verzoend te worden, de volgende vreselijke woorden heeft gesproken: 'Omdat Ik riep, maar u weigerde, Mijn hand uitstreckte, maar niemand er acht op sloeg, omdat u al Mijn raad verwierp, Mijn bestraffing niet hebt gewild, daarom zal Ik ook lachen om uw ondergang, u bespotten wanneer uw angst komt' (Spr. 1:24-26). Dat de lezer mag ontkomen aan de onuitsprekelijke verschrikkingen van de dag van wraak en oordeel!

Bron: Miscell. Writings 4-6

